

# Fremtid for Amerika og 18. juli 2020 – Nummer ét

## *Pagtens hulemænd: Moses og Elias ved verdens ende*

Jeff Pippenger

2023-08-23

Moses og Elias er profetiske symboler, som hver for sig kan forstås ud fra sammenhængen som et enkeltstående symbol, men de kan også forstås som et symbol, der omfatter begge profeter. På to vidners vidnesbyrd stadfæstes en sag, og i Åbenbaringen 11 repræsenterer Moses og Elias de to vidner i Det Gamle og Det Nye Testamente. På Forklarelsens Bjerg, som repræsenterer Kristi andet komme, repræsenterer det dobbelte symbol både de hundrede og fireogfyrre tusinde (Elias) og martyrerne (Moses) i søndagslovskrisen. Sammen, som et symbol, repræsenterer de i hulen ved Horeb Guds folk ved verdens ende, som “hører”, “læser” og “bevarer” det budskab, der er en åbenbaring af Guds karakter, og som indeholder kraften til at forvandle en laodikeer til en filadelfier. Snart vil der, (meget snart) komme et punkt, hvor det ikke længere vil være muligt for de dårlige laodikeiske adventister at gøre brug af den “olie”, der er nødvendig for at kunne reagere ret på råbet: “Se, Brudgommen kommer.”

Og Moses sagde til Herren: Se, du siger til mig: Før dette folk op; men du har ikke ladet mig vide, hvem du vil sende med mig. Dog har du sagt: Jeg kender dig ved navn, og du har også fundet nåde for mine øjne. Derfor beder jeg dig nu: Hvis jeg har fundet nåde for dine øjne, så lad mig nu kende din vej, for at jeg må kende dig, så jeg kan finde nåde for dine øjne; og tænk på, at dette folk er dit folk. Og han sagde: Mit åsyn skal gå med dig, og jeg vil give dig hvile. Og han sagde til ham: Hvis dit åsyn ikke går med mig, så lad os ikke drage op herfra. For hvorved skal det ellers her blive kendt, at jeg og dit folk har fundet nåde for dine øjne? Er det ikke derved, at du går med os? Så skal vi være udskilt, jeg og dit folk, fra alle de folk, som er på jordens overflade. Og Herren sagde til Moses: Også dette, som du har talt om, vil jeg gøre; thi du har fundet nåde for mine øjne, og jeg kender dig ved navn. Og han sagde: Jeg beder dig, lad mig se din herlighed. Og han sagde: Jeg vil lade al min godhed gå forbi for dit åsyn, og jeg vil udråbe Herrens navn for dit åsyn; og jeg vil være nådig mod den, jeg vil være nådig mod, og forbarme mig over den, jeg vil forbarme mig over. Og han sagde: Du kan ikke se mit ansigt; thi intet menneske kan se mig og leve. Og Herren sagde: Se, hos mig er et sted, og du skal stå på klippen. Og det skal ske, når min herlighed går forbi, at jeg vil sætte dig i en klipperevne og dække dig med min hånd, mens jeg går forbi. Og jeg vil tage min hånd bort, og du skal se mig bagfra; men mit ansigt skal ikke ses. Og Herren sagde til Moses: Tilhug dig to stentavler som de første, og jeg vil skrive på disse tavler de ord, som stod på de første tavler, dem du knuste. Og vær rede i morgen tidlig, og stig op i morgen tidlig på Sinaj bjerg og stil dig dér frem for mig på bjergtoppen. Og ingen må stige op med dig, og ingen må lade sig se nogetsteds på hele bjerget; heller ikke må småkvæget eller hornkvæget græsse foran dette bjerg. Og han tilhuggede to stentavler som de første; og Moses stod tidligt op om morgenen og steg op på Sinaj bjerg, således som Herren havde befalet ham, og tog de to stentavler i sin hånd. Og

Herren steg ned i skyen og stod hos ham dér og udråbte Herrens navn. Og Herren gik forbi foran ham og udråbte: Herren, Herren Gud, barmhjertig og nådig, sen til vrede og rig på miskundhed og sandhed, som bevarer miskundhed mod tusinder, tilgiver misgerning og overtrædelse og synd, men ingenlunde lader den skyldige ustraffet; som hjemsøger fædres misgerning på børn og børnebørn, i tredje og fjerde led. Og Moses skyndte sig og bøjede sit hoved mod jorden og tilbad. Og han sagde: Hvis jeg nu har fundet nåde for dine øjne, Herre, så lad Herren, beder jeg, gå iblandt os; for det er et stivnakket folk; og tilgiv vor misgerning og vor synd, og tag os til din arv. Og han sagde: Se, jeg opretter en pagt; for hele dit folks øjne vil jeg gøre undergerninger, som ikke er blevet gjort på hele jorden eller hos noget folk; og alt det folk, iblandt hvilket du er, skal se Herrens gerning; thi det er en frygtelig ting, som jeg vil gøre med dig. 2 Mosebog 33:12–34:10.

Moses repræsenterer Guds folk ved verdens ende. Det er dem, som i den undersøgende doms „sidste dage“ beder Gud om at vise dem sin „vej, for at“ de må „kende“ Gud, og som som svar modtager et svar fra Gud, der indbefatter løftet om, at hans „nærvær skal gå med“ dem, og at Gud vil give dette folk „hvile.“

Så siger Herren: Stå på vejene og se til, og spørg efter de gamle stier, hvor den gode vej er, og vandr på den, så skal I finde hvile for jeres sjæle. Men de sagde: Vi vil ikke vandre på den. Og jeg satte vægte over jer og sagde: Lyt til basunens lyd. Men de sagde: Vi vil ikke lytte. Jeremias 6,16-17.

Jeremias identificerer en klasse, som nægter at „se“ og „høre“ og derfor ikke modtager den „hvile“, der er lovet dem, som søger den „gode vej“ og „vandr på den“. Denne hvile identificeres af Esajas som „vederkvælgelsen“.

Hvem skal han lære kundskab? og hvem skal han få til at forstå læren? Dem, der er vænnet fra mælken, og taget fra brystet. For bud må være på bud, bud på bud; linje på linje, linje på linje; her lidt og dér lidt. For med stammende læber og med et andet tungemål vil han tale til dette folk. Til dem sagde han: Dette er hvilen, hvorved I kan lade den trætte finde hvile; og dette er vederkvælgelsen; men de ville ikke høre. Men Herrens ord blev for dem bud på bud, bud på bud; linje på linje, linje på linje; her lidt og dér lidt; for at de skulle gå og falde baglæns og blive sønderbrudt og blive fanget i en snare og taget til fange. Esajas 28:9–13.

„Hvilen“ og „vederkvælgelsen“ repræsenterer den sildige regn, som udgydes under forkyndelsen af det sidste advarselsbudskab.

"Jeg blev henvist til den tid, da den tredje engels budskab var ved at afsluttes. Guds kraft havde hvilet over Hans folk; de havde fuldenndt deres gerning og var beredt til den prøvende time, som lå foran dem. De havde modtaget den sildige regn, eller forfriskelse fra Herrens åsyn, og det levende vidnesbyrd var blevet genoplivet. Den sidste store advarsel havde lydt overalt, og den havde oprørt og forbitret jordens indbyggere, som ikke ville modtage budskabet." Early Writings, 279.

Løftet om „hvilen“ eller „vederkvælgelsen“, som er „sildigregnen“, indbefatter det løfte, der blev givet Moses i hulen, om at Guds „nærværelse“ skulle gå med Hans folk.

Værket vil ligne det, som fandt sted på pinsedagen. Ligesom „den tidlige regn“ blev givet ved Helligåndens udgydelse ved evangeliets begyndelse for at bevirke, at den kostbare sæd spirede frem, således vil „den sene regn“ blive givet ved dets afslutning til høstens modning. „Da skal vi kende, ja, stræbe efter at kende Herren; hans frembrud er fast som morgenrøden, og han skal komme til os som regnen, som den sene regn og den tidlige regn over jorden.“ (Hosea 6:3.) „Fryd jer da, Zions børn, og glæd jer i Herren jeres Gud; for han har givet jer den tidlige regn i rette mål, og han vil lade regnen komme ned over jer, den tidlige regn og den sene regn.“ (Joel 2:23.) „I de sidste dage, siger Gud, vil jeg udgyde af min Ånd over alt kød.“ „Og det skal ske, at enhver, som påkalder Herrens navn, skal frelses.“ (Apg. 2:17, 21.) Evangeliets store værk skal ikke afsluttes med en mindre åbenbarelse af Guds kraft end den, der prægede dets begyndelse. De profetier, som blev opfyldt ved udgydelsen af den tidlige regn ved evangeliets begyndelse, skal atter opfyldes ved den sene regn ved dets afslutning. Her er „vederkvægens tider“, som apostlen Peter så frem til, da han sagde: „Omvend jer derfor og vend om, for at jeres synder må blive udsløjet [i den undersøgende dom], når vederkvægens tider kommer fra Herrens åsyn, og han sender Jesus.“ (Apg. 3:19–20.)

„Guds tjenere, med ansigter oplyst og strålende af hellig indvielse, vil skynde sig fra sted til sted for at forkynde budskabet fra Himmelen. Med tusinder af røster, over hele jorden, vil advarslen blive givet. Mirakler vil blive udført, de syge vil blive helbredt, og tegn og undere vil følge de troende. Satan virker også med løgnagtige undere og lader endog ild fare ned fra himmelen for menneskers øjne. (Åbenbaringen 13,13.) Således vil jordens indbyggere blive ført til at tage standpunkt.“ The Great Controversy, 611, 612.

Helligåndens udgydelse i de sidste dage er blevet forbilledliggjort ved Helligåndens udgydelse ved begyndelsen af evangeliets forkyndelse. „Herrens ord til dem“, som ikke vil høre, hvad Ånden siger til menighederne, var det profetiske princip om at føje én profetisk histories linje til en anden profetisk histories linje for derved at anskueliggøre verdens ende. Det er intet mindre end det princip, at enden på en ting anskueliggøres ved begyndelsen på en ting. Den profetiske regel forkastes af det tåbelige laodikæiske Syvendedags Adventist-folk. Når den antages, kan Gud „lære kundskab“, hvilket Daniel identificerer som det, der forøges ved endens tid, og netop den samme kundskab, som Hoseas siger, at Guds folk går til grunde for at forkaste. Den klasse i Esajas og Jeremias, som nægter at høre eller se, forkaster „vederkvælsen“, som er den „hvile“, Gud lover at give sit „sidste dages“ folk, for at de trygt kan navigere gennem krisen ved dages ende.

Det „Herrens navn“ (karakter), som Gud forkyndte for Moses, var, at „Herren Gud“ er „barmhjertig og nådig, langmodig og rig på godhed og sandhed“. Hans karakter er barmhjertighed og sandhed. Den sandhed, som repræsenterer Hans karakter, er altid forbundet med Hans barmhjertighed, for intet menneske vil forstå Hans sandhed, medmindre Gud først øver sin barmhjertighed mod dem; thi alle har syndet og mangler Guds herlighed (karakter). Sandheden om, at Jesus Kristus er Alfa og Omega, erkendes og bevares af dem, som Gud har tilgivet deres misgerninger og synd. Denne tilgivelse finder sted i de afsluttende scener af den undersøgende dom. Dem, mod hvem Han øver sin barmhjertighed og derved tilgiver deres synder, tager Han til sin arv og indgår en pagt med dem.

»I de sidste dage af denne jords historie skal Guds pagt med sit budholdende folk fornyes.«  
Review and Herald, 26. februar 1914.

Alle profeterne, deriblandt Moses, udpeger de sidste dage af den undersøgende dom, hvor Gud fornyer sin pagt med dem, der er identificeret som de hundrede og fireogfyrre tusinde. Og når denne pagt er stadfæstet, vil Gud „gøre undergerninger, sådanne som ikke er blevet gjort på hele jorden eller i noget folk; og alt det folk, iblandt hvilket du er, skal se Herrens gerning; for det er en frygtelig ting, som jeg vil gøre med dig.“

Moses' huleoplevelse på Horebs Bjerg, også kendt som Sinai Bjerg, blev sat ind i sammenhængen med Moses' kamp med Guds folk. Hans kamp var at fuldføre den opgave, Gud havde givet ham. Moses befandt sig i en kamp angående Guds budskab til verden. Lige før Herren viste sin herlighed for Moses, finder vi Moses i færd med at bruge logik over for Herren idet han antydede, at hvis Herren ødelagde oprørerne, som netop havde danset omkring Arons guldkalv, ville ødelæggelsen af oprørerne tilintetgøre det budskab, som identificerede Guds magt.

Og Herren sagde til Moses: Jeg har set dette folk, og se, det er et stivnakket folk. Lad mig nu være, så min vrede kan opblusses mod dem, og jeg kan fortære dem; og jeg vil gøre dig til et stort folk. Men Moses bad inderligt Herren sin Gud og sagde: Herre, hvorfor opblusses din vrede mod dit folk, som du har ført ud af Egyptens land med stor kraft og med stærk hånd? Hvorfor skulle egypterne tale og sige: Det var i ond hensigt, han førte dem ud, for at slå dem ihjel i bjergene og udslutte dem fra jordens overflade? Vend dig fra din brændende vrede, og lad dig det onde imod dit folk fortryde. Kom Abraham, Isak og Israel, dine tjenere, i hu, dem, som du svor ved dig selv og sagde til: Jeg vil gøre jeres efterkommere talrige som himmelens stjerner, og hele dette land, som jeg har talt om, vil jeg give jeres efterkommere, og de skal arve det til evig tid. Og Herren angrede det onde, som han havde tænkt at gøre mod sit folk. 2 Mosebog 32:9–14.

Moses' oplevelse i hulen indbefatter det budskab, som Moses blev ordineret til at frembære for verden. Vidnesbyrdet om, at Herren gik forbi Moses og forkyndte sin karakter, er anbragt inden for rammen af et indre budskab om Guds oprørske (Laodikeiske) folk, og sammenhængen for Elias' oplevelse i hulen blev anbragt inden for hans kamp med Jezabel, eller den trefoldige forening af De Forenede Stater, pavedømmet og De Forenede Nationer. Det ene repræsenterer det indre budskab for menigheden, det andet det ydre budskab for verden, men de to vidner, Moses og Elias, befinder sig i den samme hule på Horeb, og de er begge fremstillet i hulen ved verdens ende.

Og Akab fortalte Jesabel alt, hvad Elias havde gjort, og tillige hvordan han havde dræbt alle profeterne med sværdet. Da sendte Jesabel et sendebud til Elias og lod sige: Således må guderne gøre mod mig og endnu mere, hvis jeg i morgen ved denne tid ikke gør dit liv som en af deres. Da han så det, stod han op og drog bort for at redde sit liv, og han kom til Be'erseba, som hører til Juda, og lod sin tjener blive der. Men selv gik han en dagsrejse ud i ørkenen og kom og satte sig under en gyvelbusk; og han bad om at måtte dø og sagde: Det er nok; tag nu mit liv, Herre, for jeg er ikke bedre end mine fædre. Og som han lå og sov under gyvelbusken, se, da rørte en engel ved ham og sagde til ham: Stå op og spis. Og da han så sig om, se, da lå der ved hans hoved et brød bagt på gløderne og en krukke vand. Og han spiste og drak og lagde

sig igen. Og Herrens engel kom anden gang og rørte ved ham og sagde: Stå op og spis, for vejen er for lang for dig. Da stod han op og spiste og drak, og i kraft af den føde gik han fyre dage og fyre nætter til Horeb, Guds bjerg. Der kom han ind i en hule og blev der natten over; og se, Herrens ord kom til ham, og han sagde til ham: Hvad gør du her, Elias? Og han sagde: Jeg har været meget nidkær for Hærskarers Herre Gud; for Israels børn har forladt din pagt, nedrevet dine altre og dræbt dine profeter med sværdet; og jeg, jeg alene, er tilbage, og de søger mit liv for at tage det. Og han sagde: Gå ud og stil dig på bjerget for Herrens åsyn. Og se, Herren gik forbi, og en stor og stærk storm sønderrev bjergene og knuste klipperne for Herrens åsyn; men Herren var ikke i stormen. Og efter stormen kom et jordskælv; men Herren var ikke i jordskælvet. Og efter jordskælvet kom en ild; men Herren var ikke i ilden. Og efter ilden kom lyden af en sagte susen. Og da Elias hørte den, hyllede han sit ansigt i sin kappe og gik ud og stillede sig i hulens indgang. Og se, der kom en røst til ham og sagde: Hvad gør du her, Elias? Og han sagde: Jeg har været meget nidkær for Hærskarers Herre Gud; fordi Israels børn har forladt din pagt, nedrevet dine altre og dræbt dine profeter med sværdet; og jeg, jeg alene, er tilbage, og de søger mit liv for at tage det. Og Herren sagde til ham: Gå, vend tilbage ad din vej til Damaskus' ørken; og når du kommer dertil, skal du salve Hazael til konge over Syrien. Og Jehu, Nimshis søn, skal du salve til konge over Israel. Og Elisa, Sjafats søn, fra Abel-Mehola, skal du salve til profet i dit sted. Og det skal ske, at den, som undslipper Hazael's sværd, skal Jehu dræbe; og den, som undslipper Jehu's sværd, skal Elisa dræbe. Men jeg har ladet syv tusind blive tilbage i Israel, alle de knæ, som ikke har bøjet sig for Ba'al, og hver mund, som ikke har kysset ham. 1 Kong 19,1–18.

Elias' huleoplevelse repræsenterer profetens modløshed over budskabet og den virkning af hans budskab og arbejde, som han mente at se. Moses forsvarede Guds erklærede budskab, og Elias havde opgivet budskabet. Det er det samme budskab, bortset fra at det ene er internt om menigheden, og det andet er eksternt i forhold til menigheden. Dog illustrerer de profetisk tilsammen begge det dobbelte budskab i Åbenbaringen atten. Hvad jeg må understrege angående alle de sandheder, der er knyttet til hulen, er, at den modløshed, som kommer til udtryk i begge tilfælde i de „sidste dage“, gælder budskabet og dets virkning.

Moses og Elias repræsenterer begge dem, som „hører“ og „ser“ „røsten“, som er „Herrens ord“. Dette „ord“ repræsenterer hans karakter af barmhjertighed og sandhed. Salmisten beder også om at få vist Guds barmhjertighed, som er hans karakter. For at se hans „barmhjertighed“ lover salmisten at „høre“, hvad Ånden siger til menighederne.

Til sangmesteren. En salme af Koras sønner. Herre, du har vist dit land nåde; du har vendt Jakobs fangenskab [omgjort det]. Du har forladt dit folks misgerning, du har skjult al deres synd. Sela. Du har taget al din vrede bort; du har vendt dig fra din brændende harmes glød. Vend os om, du vor frelses Gud, og lad din vrede mod os ophøre. Vil du vredes på os for evigt? Vil du lade din vrede vare fra slægt til slægt? Vil du ikke gøre os levende igen, så dit folk kan glæde sig i dig? Vis os din miskundhed, Herre, og giv os din frelse. Jeg vil høre, hvad Gud Herren vil tale; thi han vil tale fred til sit folk og til sine hellige; men lad dem ikke vende tilbage til dårskab. Sandelig, hans frelse er nær hos dem, som frygter ham, for at herlighed må bo i vort land. Miskundhed og sandhed er mødtes, retfærdighed og fred har kysset hinanden. Sandhed skal spire frem af jorden, og retfærdighed skal skue ned fra himlen. Ja, Herren skal

give det gode, og vort land skal give sin afgrøde. Retfærdighed skal gå foran ham og sætte os på hans fodspors vej. Salme 85:1–13.

Læg mærke til, at «miskundhed og sandhed» (og «sandhed» er det hebraiske ord ‘emet’, som vi har henvist til) — som frembringer retfærdighed og fred — har «kysset» hinanden. De er forenede. Salmisten henlægger sin sang til de sidste dage af undersøgelsesdommen, når Gud har «tilgivet» sit «folks misgerning». Bønnen er, at Herren vil «oplive» sit folk.

"En vækkelse og en reformation må finde sted under Helligåndens tjeneste. Vækkelse og reformation er to forskellige ting. Vækkelse betegner en fornyelse af det åndelige liv, en levendegørelse af sindets og hjertets kræfter, en opstandelse fra åndelig død. Reformation betegner en omorganisering, en forandring i ideer og teorier, vaner og praksis. Reformation vil ikke frembringe retfærdighedens gode frugt, medmindre den er forbundet med Åndens vækkelse. Vækkelse og reformation skal udføre deres tilmålte gerning, og når de udfører denne gerning, må de smelte sammen." Selected Messages, bog 1, 128.

Den „vækkelse“, som salmisten beder om, udtrykker en bøn fra en, der ved, at han er død. Den vækkelse, som salmisten beder om, er en meget vanskelig bøn for en laodikeer at fremsætte, for en laodikeer er uvidende om, at han er åndeligt død; men hvis han ikke var det, ville han ikke have behov for at blive vakt til live igen. Vækkelsen fuldbyrdes ved at samtykke i at „høre, hvad Gud Herren vil tale“, og intet andet værk bør komme forud for, at vi sikrer os den vækkelse, som kommer, når Helligånden bor i os.

"En vækkelse af sand guds frygt iblandt os er det største og mest påtrængende af alle vore behov. At søge dette bør være vor første opgave." Selected Messages, bog 1, 121.

Om Johannes' Åbenbaring udtaler Søster White følgende.

„Når vi som et folk forstår, hvad denne bog betyder for os, vil der ses en stor vækkelse iblandt os.“ Testimonies to Ministers, 113.

Ordet „vækkelse“ defineres som at bringe tilbage til livet. De, som er udvalgt til at være blandt de hundrede og fireogfyrr tusinde, må først erkende, at de er døde og har behov for en vækkelse. Det forhold, at de hundrede og fireogfyrr tusinde er døde, er en væsentlig bestanddel af det budskab, som bliver åbnet lige før nådetiden afsluttes. Vi har meget mere at sige om denne sandhed. Det, som vækker dem til live, er den „barmhjertighed“, som Gud rækker dem, når Han „genopliv“ dem og giver dem sin retfærdighed. Det, som vækker dem til live, er sandheden om, at Jesus er Alfa og Omega, og denne forståelse frembringer i dem en „fred“, som overgår al forstand. Forjættelsen er, at „sandhed“ „skal spire frem af jorden“. Det budskab, der fremstilles som „sandheden“, som er Alfa og Omega, har sit udspring i De Forenede Stater, for det spirer frem „af jorden“. Budskabet i begyndelsen kom fra De Forenede Stater, og budskabet ved enden spirer frem fra det samme sted.

Med den sammenhæng, at Guds hulemennesker er et symbol, vil vi betragte andre profeter, som har været i en symbolsk hule. Jesus identificerede Johannes Døberen som Elias, og Johannes var i fængsel, da han havde behov for at vide, om Jesus var den Messias, som skulle komme. Han havde

behov for at kende Jesu sande karakter. Han havde behov for at vide, om det budskab, han havde forkyndt, og det budskab, som Jesus fortsatte med at forkynde, var det sande budskab. Han sendte sine disciple for at stille Jesus spørgsmålet, og Jesus gik forbi deres spørgsmål og fortsatte med at vise dem sin herlighed.

Således svandt dagen hen, mens Johannes' disciple så og hørte alt. Til sidst kaldte Jesus dem til sig og bød dem gå hen og fortælle Johannes, hvad de havde været vidne til, idet han tilføjede: »Salig er den, som ikke finder anledning til anstød i mig.« Luk. 7,23. Beviset på hans guddommelighed viste sig i dens tilpasning til den lidende menneskeheds behov. Hans herlighed blev åbenbaret i hans nedladdenhed til vor ringe stand.

”Disciplene frembar budskabet, og det var nok. Johannes mindedes profetien om Messias: 'Herren har salvet Mig til at forkynde et glædeligt budskab for de sagtmødige; Han har sendt Mig for at forbinde de sønderbrudte hjerter, for at udråbe frihed for de fangne og åbning af fængslet for dem, der er bundet; for at udråbe Herrens velbehagelige år.' Esajas 61:1, 2. Kristi gerninger erklærede ikke blot, at Han var Messias, men viste også, på hvilken måde Hans rige skulle oprettes. For Johannes blev den samme sandhed åbenbaret, som var kommet til Elias i ørkenen, da 'en stor og stærk storm sønderrev bjergene og knuste klipperne for Herrens ansigt; men Herren var ikke i stormen; og efter stormen et jordskælv; men Herren var ikke i jordskælvet; og efter jordskælvet en ild; men Herren var ikke i ilden:' og efter ilden talte Gud til profeten ved 'en sagte susen.' 1 Kong. 19:11, 12. Således skulle Jesus udføre Sin gerning, ikke med våbenlarm og omstyrtelse af troner og riger, men ved gennem et liv i barmhjertighed og selvopofrelse at tale til menneskers hjerter.” Jesu Liv, 217.

Guds kraft formidles gennem Hans ord. Det overbringes til „menneskenes hjerter“. Det var lærdommen i den „stille sagte røst“. Alligevel er Elias' budskab det ydre budskab, som identificerer kræfterne uden for Guds folk. Kristus fortalte Elias, at i „de sidste dage“ er Hans ord dér, hvor kraften findes; dog repræsenterer „våbenbragets sammenstød og tronernes og rigernes omstyrtelse“, fremstillet ved den ødelæggende vind, jordskælvet og ilden, tre af de ydre magter, som er skildret i Johannes' Åbenbaring, og som Guds folk vil blive konfronteret med. Den ødelæggende „vind“ er et symbol på islam i bibelprofetien. „Jordskælvet“ er den franske revolutions oprør og anarki. „Ilden“ er den ødelæggelse, der ramte Sodoma og Gomorra. Elias var flygtet fra den pavelige magt for at nå til hulen, så Herren åbenbarede for ham, at på trods af alle de onde magter, som udgør krisen ved verdens ende, er det i den stille sagte røst, at Guds kraft er at finde.

Moses, Elias og Johannes Døberen vidner alle om at have skuet Guds karakter fra en hule. „Hulen“ er det eneste tegn, som vil blive givet til en ond og utro slægt. Jesus talte om den „utro og onde slægt“, som er generationen i de „sidste dage“ af den undersøgende dom. Tegnet for den generation var profeten Jonas, som havde tilbragt tre dage i en hule — bugen på en hval.

Og da folkemængden strømmede sammen i store skarer, begyndte han at sige: Denne slægt er en ond slægt; den kræver et tegn, og intet tegn skal gives den uden profeten Jonas' tegn. For ligesom Jonas var et tegn for nineviterne, således skal også Menneskesønnen være det for denne slægt. Lukas 11,29-30.

Jonas var i hvalens bug i tre dage og tre nætter, ligesom Jesus var i graven i tre dage. Jonas var et tegn, og det er Jesus også. De repræsenterer opstandelsens tegn, som naturligvis følger efter døden.

Da svarede nogle af de skriftkloge og farisæerne og sagde: Mester, vi ønsker at se et tegn fra dig. Men han svarede og sagde til dem: En ond og utro slægt kræver tegn; og intet tegn skal gives den uden profeten Jonas' tegn. For ligesom Jonas var tre dage og tre nætter i hvalens bug, således skal Menneskesønnen være tre dage og tre nætter i jordens skød. Mændene fra Nineve skal opstå i dommen sammen med denne slægt og skal fordømme den; for de omvendte sig ved Jonas' prædiken, og se, her er mere end Jonas. Matthæus 12:38–41.

Hvis vi forstår princippet om historiens gentagelse i sammenhæng med det forhold, at al hellig historie peger på verdens ende, da er Jonas og Kristi død, begravelse og opstandelse det „tegn“ og tillige det budskab for Guds folk nu. Da Jonas blev kastet ud af hvalens bug, forkyndte han budskabet, ligesom budskabet om Kristi opstandelse straks blev forkyndt, da englen fjernede stenen fra den gravhule, som Kristus var i. De, som er repræsenteret ved Moses, Elias, Jonas og Kristus, symboliserer ikke blot Guds folk i de „sidste dage“, men også det budskab, som hver af dem gav.

Jonas' tegn omfatter huleerfaringen, hvor Kristi barmhjertige karakter åbenbares. Den samme barmhjertighed, som Jesus viste Elias, blev vist Jonas, da han flygtede fra sit ansvar for at forkynde budskabet. Der er meget mere at sige om Jonas, men andre forhold må nu behandles.

Hulen repræsenterer blandt andet død og opstandelse. Guds pagtfolk i de sidste dage er ved flere vidner blevet identificeret som havende været døde og derefter oprejst. Naturligvis må en kristen blive født på ny for at se Guds rige, og dette repræsenterer den gamle kødelige mands død, men profetisk betyder det mere. Det taler om et budskab, der bringes til standsning. Elias ophørte med at forkynde budskabet, Jonas flygtede fra at forkynde budskabet. Johannes blev kastet i fængsel og henrettet. Jesus blev korsfæstet.

Jonas' tegn handler derfor ikke blot om død og opstandelse; det handler om en beskeds død og opstandelse, og alle de budskaber, der er forudbilledligt fremstillet i Guds ord, repræsenterer det sidste advarselsbudskab, som blev givet til Jesus af Faderen, som dernæst gav det til Gabriel, som dernæst gav det til profeten, som dernæst skrev det ned og sendte det til menighederne. Gud var villig til at afslutte budskabet og begynde forfra i Moses' huleerfaring. Elias afsluttede sin gerning som budbringer og flygtede til hulen. Jonas flygtede til Tarsis. Johannes Døberen blev myrdet, ligesom Jesus blev det. Alle disse vidnesbyrd skal føres til Johannes' Åbenbaring og bringes i overensstemmelse med hinanden. Daniel og Johannes' Åbenbaring er to bøger, men „Jesu vidnesbyrd“ påviser, at de også er én bog. De besidder de samme kendetegn som Bibelen. To bøger, der udgør én bog, og to forfattere, der repræsenterer to vidner.

Daniel, en fange i Babylon og derefter Medo-Persien, døde symbolsk, da han blev kastet i løvekulen. Jonas døde symbolsk, da han blev slugt af hvalen. Johannes Åbenbareren døde symbolsk, da han blev kastet i den kogende olie. William Miller døde, men har løftet om, at engle venter ved hans grav på de retfærdiges opstandelse. Tjenesten Future for America døde symbolsk den 18. juli 2020.



Det sidste advarselsbudskab er placeret inden for rammerne af den pavelige magts dødelige sårhelbredelse. Helbredelsen af såret er et særskilt emne i Åbenbaringens kapitel tretten og sytten. Når det dødelige sår heles, vil det genopstandne pavedømme blive det ottende rige, som fremstilles i Åbenbaringens kapitel sytten. Det identificeres som det ottende, det vil sige af de syv. Otte er symbolsk for opstandelse, for omskærelsen som pagtsforholdets segl skulle udføres på den ottende dag efter et drengebarns fødsel. Denne rite blev erstattet af dåben i den kristne husholdning, og dåben repræsenterer Kristi død, begravelse og opstandelse. Kristus opstod på dagen efter den syvende dag. Han opstod derfor profetisk på den ottende dag. Efter ét tusind års hvile opstår den nyskabte jord i det ottende årtusinde.